

The Voice of Eindhoven

Er zijn van die stemmen die maar eens in de zoveel jaar opstaan. Je hoort ze en weet meteen: béng! want er trekt een siddering over je ruggengraat. Zo'n stem is en heeft Sharon Kovacs; om tot die conclusie te komen is geen malle tv-wedstrijd nodig.

TEKST: MARIE-JOSÉ DEKKERS FOTO'S: KIM BALSTER

Ik luister naar haar 'When the Lady Hurts' en ben subiet om: ik hoor Nina Simone met een dosis Amy Winehouse en een snuf Adele. Oftwel: stembanden waar je je rechterarm voor over zou hebben. Via Google is verder (nog) niet veel over haar te vinden.

Dat kan ook wel kloppen, want FRITS heeft de primeur van haar Eerste, Echte, Grote Interview. De fotoshoot met Kim vond ze alvast 'cool' en 'spanneeeeend'. Ze vraagt nieuwsgierig naar het aantal pagina's en reageert verrukt: „Zo'n groot verhaal? Ik vond driehonderd keer 'Ik mag niet...' schrijven al veel. Nou nou!”

OP DOORBREKEN

Er zullen er nog vele volgen, want Sharon

(23) staat op doorbreken. Een wereldwijd platencontract met Warner is al in de *pocket*. De documentaire over haar door Daan Willekens, ook bekend van EDTV, is al aan BNN verkocht. Op 12 juli staat ze op Bospop, en rond die tijd maakt ze nog een klapper: een internationaal, groots en meerdaags festival, maar dat mag écht nog niet verklapt. Ook Festival Mundial, eind juni, staat op de agenda. Dan is haar eerste albummetje al uit; een ep, komend najaar gevolgd door een complete cd. Ze nam de ruimte om ervoor te schrijven op Cuba, in Berlijn, New York en Londen.

Rijzende ster dus, maar kapsones zijn haar totaal vreemd; ze is en blijft Sharon. Die spontaan uitroept als ze bladerend in de meegebrachte FRITS het Klokgebouw

ontwaart: „Hey, daar zat ik op school!” Het Rock City Institute van het Summa College kan haar portret binnen nu en een paar jaar trots in de gang hangen; *mark my words*.

THUIS IN EINDHOVEN

Weinig op internet te vinden, genoeg te vertellen. Ze repeteert met de band in het Stroomhuis van André Amaro, en woont nu al enkele jaren in Eindhoven, en wel in de Bloemenbuurt: „Ik voel me hier veilig, heel erg thuis, wil niet meer weg. Vooral vanwege de creatieve stromingen en de coole mensen hier; niet te moeilijk, relaxed, daar hou ik wel van. Mensen gaan hier niet voor hun eigen hachie, zoals in Amsterdam. En de paradijsvogels die je hier vindt! Vooral bij een vriend van me in de buurt,

SHARON KOVACS

in Woensel-West. Eindhovenaren kunnen het waarderen als iemand apart is, weet je wel. Je kop boven het maaiveld uitsteken kan gerust in Eindhoven.”

Het enige minpuntje vindt ze de muziekdiversiteit in de stad, die van haar breder mag: „Er is veel rock en metal in Eindhoven, ik mis de funk en de soul en de jazz.” Haar ogen beginnen dan ook te stralen als ik vertel over Fifth NRE van Hein van Stiphout en Lei en Lukas Willems: „Echt waar? Héél benieuwd naar. Da's ook het leuke van de stad, die blijft bewegen. Als ik hen tegenkomen, zal ik meteen zeggen dat ik er graag wil spelen!”

Haar korte koppie boven het maaiveld uitsteken; laat dat maar aan Sharon over. Ze is namelijk – zoals ze bij ons zeggen – ‘ginne hendige’ geeft ze meteen volmondig toe, terwijl de verlegenheid in haar blik onder haar maffe muts langzaam maar zeker verdwijnt. Ze werd geboren in Limburg, maar groeide op in Uden, tegenover de cd-fabriek van platenmaatschappij EMI: „Af en toe kwam er wel eens een bekendheid. Ik vond het heel spannend wat daar allemaal gebeurde en dacht: ‘Dat wil ik ook.’” Vanaf haar zevende, en nu nog steeds, roept ze dat ze beroemd wil worden: „Ik wil graag iets tastbaars nalaten, iets gedaan hebben als ik van de wereld vertrek. Waarom zijn we hier, wat doen we hier? Ik had al heel snel dat ik meer uit het leven wilde halen.”

Als ik informeer naar haar middelbare-schoolperiode komt grinnikend het antwoord: „Uhm, verschillende middelbare

scholen. Ik was geen goede leerling, erg rebels. Er ging geen jaar voorbij dat mijn ouders niet op school moesten komen. Er was altijd wel wat aan de hand. Maar ik ben nooit blijven zitten, al was het met de hakken over de sloot. Toen ik eenmaal klaar was, wist ik ook: ‘Nu kan ik gaan doen wat ik écht leuk vind.’”

MET DE MUZIEK MEE

De muziek*business* ingaan was geen compleet logische stap: „Ik ben opgevoed met zekerheid, zo van: ‘Muziek is leuk, maar daar ga je *never* nooit je geld mee verdienen.’ Mijn ouders zijn heel nuchter in die dingen. Uiteindelijk ging ik de horeca in;

„Je kop boven het maaiveld uitsteken, kan gerust in Eindhoven.”

geen succes, ik voelde me niet gelukkig. Tot het punt waarop er heel veel in mijn leven gebeurde: ‘Dit gaan we dus niet doen. Ik ga nu doen wat IK wil.’ Uiteindelijk ben ik nu hier. Ik heb altijd die droom gehad, ben even linksaf gegaan, maar ik zit nu weer op de hoofdweg.”

Toen Sharon negentien was, zei iemand tegen haar: ‘Yo, je kunt auditie doen.’ „Toen ik belde, bleken de audities al gesloten. Ik mocht alsnog komen en werd meteen aangenomen. Dat was één groot feest! Financieel kon het allemaal niet, maar ik heb het gewoon gedaan; erbij gewerkt en

nog de resterende twee jaar studiefinanciering benut en bijgeleend.” Ze werkte onder meer in De Bakkerij (coffeeshop op het Stratumseind – MJD): „Echt een plek waarvan je denkt: ‘Huh?’ Geweldig! Je ziet er van alles binnenlopen, hele aparte, coole mensen.”

Het Rock City Institute was ‘thuiskomen’: „Ik heb me nooit ergens thuis gevoeld, daar wel. Ik had nog steeds problemen om in het systeem te passen, maar dat was de leukste schooltijd ooit.”

Want ze zong en danste als kind al: „Op de middelbare school had ik een hele goeie band met mijn muziklerares, ze was ook echt mijn vertrouwenspersoon. Opa en oma hadden altijd schlagers op staan, heel *gay*. Mijn ouders zijn niet muzik*-minded*. Ik wilde zingen. Thuis trok ik me terug op mijn kamer als er weer van alles aan de hand was, voor de spiegel clips nadoen met mijn haarborstel. Ik deed

ook aan talentenjachten mee, maar dat was het altijd net niet, weet je wel. Spannend, ik had ook altijd podiumangst. Nu nog, zeker als er bekenden komen kijken. Maar het gaat steeds beter, na een paar nummers is dat weg.”

DOEL

De carrièrestroomversnelling kwam toen ze nog op school zat: „Ik was alles aan het verpesten toen ik via een vriend en Facebook Oscar leerde kennen. Ik kreeg een doel; het ging heel snel terwijl het op school minder ging. Dat is voor mij, merk ik nu, het belangrijkste: niet doelloos rond-

zwerven, maar weten waar ik naartoe ga.” Oscar (Holleman – MJD) is nu haar producer: „We zijn nu twee jaar bezig en hij heeft me keurig terug op het pad gebracht, mijn leven gestructureerd. Stapje voor stapje zijn we hier naartoe geklommen. Hij is mijn muzikale vader, we schrijven veel samen of nemen mijn eigen schrijfsels onderhanden.”

Want *covers* zijn wel supercool, ze wil graag iets van zichzelf achterlaten: „Ik zou alleen een cover doen als ik het verhaal snap en er mezelf in kan vinden; zo'n nummer moet ‘van mij’ worden.” Wel laat ze zich inspireren door ‘de oude diva’s’: Etta James, Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Shirley Bassey. „Ik groeide op met Tina Turner en Whitney Houston, mijn mama was fan van hen. En ik vind Janis Joplin ongelooflijk vet; ze inspireert me. De drummer van mijn eerste bandje deed ook *tattoos*; hij heeft deze op mijn onderarm gezet, zowat dezelfde als Janis had.”

Sharon is echter niet van plan om ook op andere fronten achter Janis aan te gaan: „Nee, nee, nee! Ik wil ouder worden dan 27. Ik was er al snel achter dat drugs en carrière niet samengaan, dat schiet gewoon niet op. *No go*, dus. Ik vind het altijd een beetje jammer als mensen eruit stappen, zoals Amy Winehouse. Van haar had ik nog veel meer willen genieten. Whitney heeft het ook niet allemaal erg netjes achtergelaten. Maar *that's rock 'n roll*”, zegt ze met een grote grijns.

DE BAND

Inmiddels is er een band rondom Sharon gevormd, kortweg Kovacs genaamd: „Ik

wilde een echte, vaste band, een familie, geen sessiemuzikanten. Dat was een heel karwei, de juiste mensen bij elkaar zoeken. We zijn nu op de goede weg, hard aan het repeteren en *try-outen* voor de grote shows." Eigenlijk was dat traject niet eens de bedoeling: „We wilden het zelf doen, hadden al een investeerder gevonden toen een vriend van Oscar ons in contact bracht met Warner, waar ze meteen enthousiast waren. Het contract kwam dus al vrij vroeg in het proces. Niet té vroeg, want nu kunnen we veel meer, al kostte het veel geregeld en onderhandelen. Het is een heel ding, vooral ook frustrerend voor het creatieve proces. Maar de relatie met Warner is heel goed, je krijgt ineens een veel groter netwerk en mensen die heel hard voor je willen werken.”

ZWARTE STEM BANDEN

Haar lijn is duidelijk: „Ik wil gewoon mijn muziek blijven maken. Misschien soms een uitstapje naar links of naar rechts, maar nooit grote uitstapjes.” Want de muziek moet dicht bij haar blijven: „Echt mijn ding, zeg maar. Ik zou ook absoluut niet weten wat ik anders zou moeten maken. Nee. Geen discokneiters dus, hoe cool ook, al kan ik die hierin wel combineren. Kovacs is één stijl met heel veel invloeden, van artiesten, stijlen, oud en nieuw, zolang het maar mijn stijl is. Je moet duidelijk zijn in je kleur, niet nu blues doen en dan weer rock. Je fans pakken dat ook niet. Nee, dit ben ik, dit wil ik uitdragen. Bij welk nummer dan ook moeten mensen zeggen: ‘Hey, dit is Sharon.’”

Haar herkenbare stem zorgt daar ook voor. Zonder zangles en stembegeleiding:

„Nee. Ik heb zoveel ruzie gehad met mijn zangdocente! Volgens de officiële regeltjes gebruik ik mijn stem verkeerd. Het eerste jaar op school kreeg ik te horen dat ik poliepen op mijn stembanden had. Ik in de *stress*, meteen KNO-arts bellen. Bleek niets aan de hand. Net als bij negroïde mensen sluiten mijn stembanden nooit helemaal waardoor je juist dat typische geluid krijgt. *Funny*, zwarte stembanden dus. Als ik mijn haar laat groeien, heb ik ook kroes. Twee jaar geleden heb ik zelf mijn haar helemaal

geblondeerd en *gestyled*, toen viel het uit, dus dan maar alles gemillimeterd. Nu vind ik het fijn zo. Toch een soort van herkenningsding.” Net als Sinnead o’Connor? „Nee, ik heb niks met de kerk, al zong ik vroeger in het kerkkoor in Uden en bij een gospelkoor in Maasbree omdat ik wilde zingen. Maar die kerksfeer? Pffft. Ik schreef er zelfs een nummer over: ‘Sunday Dress’. Gaat stiekem over het misbruik in de kerk. Soort van *funny thing*; ik draaide het om, stel dat ik verliefd word op een priester,

hem misbruik?”, grinnikt ze weer.

GEVOEL

Ze gaat bij het schrijven van dit en andere nummers op haar gevoel af: „Dan is er een *beat*, begin ik te neurien, neem ik het op. Wat voel ik bij die muziek? Ik schrijf dus nooit zo maar een tekst; die moet bij de muziek kloppen. En ik heb genoeg verhalen om te vertellen, juist de dingen die mij bezig houden en dwars zitten. Muziek is mijn uitlaatklep, mijn therapie. Er zit heel

lingerie le net

veel verstopt in de tekst. De emotie komt er wel bij. Ik moet het wel voelen, anders kan ik het niet zingen, dan komt het niet over. Heel belangrijk. En soms duurt dat even.” Dat was ook het moeilijke aan haar schrijftrips naar het buitenland: „Elke dag opstaan en denken: ‘Vandaag moet ik een nummer schrijven’. Dat proces kun je niet sturen. Maar ik voel me zo fijn in Londen. In Amerika was het een drama. Misschien dat het rauwere van San Francisco beter bij me past. Of New Orleans of Atlanta. Staan nog op mijn verlanglijstje. Als het komt, dan komt het wel. Ik moet ook mijn energie doseren, alles op z'n tijd.”

ACHTBAAN

Af en toe moet ze zichzelf in de arm knijpen: „Nog steeds raar. Maar leuk. Het is een achtbaan. Ik heb ook weinig rust, gelukkig wel om te schrijven. In alle chaos lukt het allemaal wel. Ik ben zelf ook heel chaotisch, dit past wel bij me.”

En er blijft weinig ruimte over voor een sociaal leven: „Mijn vriendje zit ook in de band, is de gitarist. Gelukkig. Maar vrienden zie ik niet veel. Sommige mensen begrijpen het ook niet als ik weer eens geen tijd heb. Ik zal stiekem ook wel wat mensen kwijtraken, dat je dan pas ziet wie echte vrienden zijn.” Ook voor haar familie in Uden is er weinig tijd. Sharon vertelt vrijuit over haar vier jaar jongere zusje Fanny, dat ze vroeger ‘genoeg trubbels’ had met haar ouders, maar dat moeder Dorien het belangrijk vindt als ‘ik maar gelukkig ben: ze is een vrije denker’. En haar vader? Diepe zucht: „Lang verhaal. Ik heb sinds mijn achtste stiefvader Henk. Hij heeft altijd voor me gezorgd, is echt mijn papa. Mijn biologische vader ken ik niet.” De naam Kovacs komt van een eerdere stiefvader die haar erkende, maar vertrok: „Het is wel een mooie naam die ik kreeg, maar waar ik niets mee heb, daarom is-ie wel cool als artiestennaam, snap je? Ik zou mijn naam wel willen veranderen, maar dat kost een hoop geld.”

EP EN CD

Dus staat er gewoon Kovacs op de binnenkort te verschijnen ep: „De nummers zijn klaar, de eindmixen ook, nu zijn er anderen over aan het discussiëren, en er hun plasje overheen aan het doen. Wel moeilijk, je moet af en toe compromissen sluiten. Maar

de plaat gaat er niet uit als ik er niet blij mee ben en we niet allemaal tevreden zijn. Voel ik het niet, dan gebeurt het niet. Da's wel fijn, de laatste stem hebben.”

Ze hóópt op een klapper: „Net als Caro Emerald met haar eerste plaat; BAM. Ik hoop op eh... Wat hoop ik? Dat mensen het album tof vinden, het willen hebben. Ik vind het vooral belangrijk wat mensen ervan vinden en erbij voelen. Ik zit er al zo lang in dat ik mijn muziek nu wil delen. Ik ben klaar voor de volgende stap, lang op gewacht. Echt knallen.”

Intussen zit ze niet stil: „We gaan nu meteen verder met de cd. Half februari was de fotoshoot voor de albumcover, er moet een clip worden gemaakt voor de eerste single. Alles moet bij elkaar passen, ook qua kleuren en beeld, daarom heb ik ook een soort collectief om me heen dat me creatief helpt. Ik vind het belangrijk dat, als je iets maakt, het bij de artiest blijft. Het moet Sharon blijven. En ik ga gewoon door, hoor!”

DOORDROMEN

Want er is nog genoeg te dromen: „Ik zie mezelf over twee jaar reizen en overal ter wereld spelen; dat is het leven dat ik wil, en daar leef ik naartoe. Dynamisch leven, daar hou ik van, en dat heb ik nodig. Dat zorgt ervoor dat ik zelf stabiel blijf, snap je? Als ik dynamisch leef, ben ik *okay*, doe ik dat niet, dan ga ik zelf achter dynamiek aan en dat is niet leuk.”

Ook zou ze graag met oude diva's samenwerken: „Mensen refereren vaak aan andere zangeressen als ze mijn stem horen. De laatste jaren zijn er wel veel overleden, een gat in de markt waarvan ik dacht: ‘Laat ik daar maar eens inspringen’”, schatert ze. Serieus: „Ik gooi overal hengeltjes uit en ik zie wel.”

Podia heeft ze ook al voor ogen: „Op Glastonbury staan. En Pinkpop, da's zo'n begrip, al kom ik intiemer misschien beter tot mijn recht. Als klein meisje stond ik daar met mama op de berg naar te kijken. Kwam ik trots thuis met zo'n roze beker.” Het kan hard gaan: „Vorig jaar was ik op Bospop, maakte ik nog een filmpje met het idee van: ‘Hier zou ik heeeel graag willen zingen’. En het jaar erop sta ik er gewoon. *Crazy*.”

STYLING SHARON DOOR YETUNDE OLUSANYA,
INU4VINTAGE.NL
JEWELLERY BY JAMIESSECRETS.COM